ЦІНА 1 КРБ.

перець

№ 12. КИЇВ, ЧЕРВЕНЬ 1947 р. РІК ВИДАННЯ VI

ГАРЯЧА ПОРА

— Накажіть поставити два додаткових телефони. Я сам очолю живе керівництво хлібопоставками!

Мал. Бе-Ша

САМОВПЕВНЕНІСТЬ

Мал. С. Самума

— Якби ви знали, Степане Петровичу, який мені сон приснився!.. Неначе сиджу я в столичному театрі, а там передовикам премії роздають...

— І чим же мене преміювали?

А ЩЕ ПОГОВОРИМО

про непоправних хапунців і ліберальних крикунців

Голова колгоспу ім. Чапаєва, Барашівського району, Житомирської області Василь Зубрицький розтратив 18 тисяч карбованців громадських грошей. Що з ним робити? Як відомо, таких суб'єктів просто-запросто беруть за жилетку, садовлять на лаву підсудних і після короткої процедури, згідно такої-то статті дають стільки-то років.

— Одержуй, голубчику, що заробив!

Але Зубрицький нічого не одержав. Він продовжував головувати і безбожно плутати власну кишеню з колгоспною касою.

Хто зна, доки б це тривало коли б не трапився такий випадок. Якось Зубрицький запріг пару найкращих артільних волів і поїхав на ярмарок у Володарськ-Волинський. Продав воликів, випив могорич, ярмо та інші снасті залишив під рестораном, а сам заспівав «У Києві на риночку» і подався додому з доброю сумою грошей в калитці.

Нарешті «чумака»-гуляку притягнули до права. Поки суд та діло, — Зубрицький переховував, розпродував своє майно. Колгоспники знову в район, до прокурора. Той махнув рукою. І коли суд ухвалив конфіскувати майно Зубрицького на покриття збитків колгоспу, конфісковувати не було вже чого.

Як могло статися, що заядлий хапунець, пройдисвіт Зубрицький протягом тривалого часу безкарно розтягував народне добро і, кінець кінцем, викрутився від матеріальної відповідальності перед колгоспниками?

Це запитання слід адресувати барашівським районним керівникам, барашівському прокурору. Що вони скажуть — невідомо. Але достоменно відомо, що всім своїм єством вони подібні до тих крикунців, які безугавно галасують про недоторканість громадського майна, на всіх перехрестях декларують свою готовність, не шкодуючи живота, боротись проти хапунців, а на ділі... На ділі—попадеться їм хапунець, і в їхніх серцях миттю спалахує стільки гарячого співчуття, стільки ліричного уболівання, що його вистачило б на цілий батальйон сестер жалібниць.

Ліберальні крикунці пожурять хапунця, той пустить сльозу, а його пустять з миром.

— Іди, та дивися мені!

Нещодавно колгоспники артілі ім. 12-річчя Жовтня Златопільського району, Кіровоградської області, поскаржились в редакцію на голову свого колгоспу Калеуша. В минулому році Калеуш поставив на тваринницьку ферму миршаву ялівку, а собі вибрав найкращу продуктивну корову. В цьому році голова знову появився на фермі в компанії нової ялівочки на налигачі. Ялівку поставив у гурт, а додому повів найкращу дійну корову.

Редакція попросила Златопільський райком партії і районного прокурора т. Мокряка зацікавитись особою Калеуша, вивчити його пристрасті до колгоспних рекордисток.

І от одержуємо відповідь т. Мокряка. У ній ми не знайшли об'єктивної оцінки фактів і об'єктивних висновків, притаманних блюстителю закону. Ми почули голос ліберального крикунця: «В этом, безусловно, имеет место нарушения устава с/х артели, но нельзя отвергать, что Калеуш передовой председатель, хороший хозяин», що «Поводом к этому явилось то, что бывший пред. сельсовета Мирошниченко, желая быть председателем колхоза «12-річчя Жовтня» взыскивал всякого рода измышления, чтобы изжить пред. колхоза Калеуша» (!?).

Що там збирається «взискувати» невідомий нам Мірошниченко. хто його знає, але цілком очевидно, що прокурор Мокряк і не думає «взискувати» з порушників Статуту сільськогосподарської артілі.

А прокурор Н.-Дуванського району, Ворошиловградської області, т. Михайлов взагалі мовчить. В прокурорських теках не знайдете жодної справи на хапунців. Може їх немає в районі? Є, але Михайлов старається не помічати їх. Н.-Дуванський райпромкомбінат не повернув колгоспам біля 8 тис. карб. за взяті продукти і майно, прокуратура не повернула колгоспові «Червоноармієць» 5 тисяч карбованців за бричку, і так далі, і так далі.

Заговорив Михайлов зовсім недавно, коли райгазета «Сталінський шлях» викрила його самого, як заядлого хапунця. Але з прокурорських уст вилетіла єдина лаконічна фраза:

— Буду я не я, коли не запечу редактора в тюрму!

Після відомого рішення уряду про заходи по ліквідації порушень Статуту сільськогосподарської артілі порода хапунців почала явно переводитись. Збереглись хапунці лише там, де подвизаються ліберальні крикунці. Там вони липнуть до народного добра як оси до винограду, там вони пробують навіть жалити чесних людей, загрожувати їм тюрмою.

Але тюрма знає за ким плакати!

М. ФЕДЬКО

Б. ІВАНОВ, кінорежисер

(ДОРОЖНІ НОТАТКИ)

Серед мексіканської інтелігенції широкою популярністю користується роман Бласко Ібаньєса «Кров і пісок», в якому розповідається про психічні струми, що виникають у глядачів під час бою биків. Неначе у відповідь на цей роман, найпопулярніша в Мексіці людина — кіноактор Маріо Марено, відомий під іменем Кантінфляса, поставив фільм під назвою «Ні крові, ні піску!» Кантінфляс грає в картині роль двійника: Тореро і бродяги, який видає себе за Тореро. В поєдинку на арені нема потерпілих. Бродязі шкода бика, він не хоче завдати йому болю, а «свідомий» бик шкодує невдаху-Тореро. Пісок на арені залишається чистим.

Кантінфляс — мексіканський Чарлі Чаплін. Штани на колінах розідрані і тримаються на ниточці. На голові — не традиційна мексіканська шляпа, що нагадує наш український бриль, а щось середнє між картузом і пілоткою. Шия обв'язана якоюсь строкатою ганчіркою. Лукавий погляд, приємна посмішка. Розумні, чорні, як маслини, очі.

Під час передвиборної боротьби за президентське місце я чув в кіноательє, як один артист сказав другому:

— Кантінфляс дивак!

— Чому?

— Він міг би заважити значно більше.

— Яким чином?

— Виставити свою кандидатуру в президенти. Він пройшов би чистенько.

Становище в Мексіці визначається вагою. «Важать» мексіканські песо або американські долари. Недарма в країні дуже розповсюджена іронічна поговірка: «Бідна Мексіка, ти так далеко від бога і так близько до Сполучених Штатів!»

А пройти «чистенько» в президенти — це значить перемогти ціною малої крові. Але такого випадку ще не бувало.

Мені довелось спостерігати боротьбу за президентське місце. Треба прямо сказати — шалена боротьба! Захоплююча! Прибічники одного претендента в президенти ловили другого і били безперервно півгодини по чім попало і чим попало. Потерпілий верещав не своїм голосом, після чого відлежувався вдома тижнів два-три.

Падіа, колишній міністр закордонних справ при президенті Камачіо, захотів сам стати президентом. Важив він чимало, як і належить власникові багатьох ранчо. Під час виборної кампанії Падіа зібрав дебелих молодчиків, з тих, що вміють піклуватися про добробут зубопротезистів, посадив їх в машини, попередньо накачавши їх пивом і текільєю (нагадує нашу горілку), вручив кожному денний гонорар — три песо — і відправив по селах агітувати за свою кандидатуру.

З ранку до вечора вони галасували до хрипоти:

— Падіа обіцяє відібрати у янкі срібні розсипища і нафтопромисли. Падіа має намір виступити проти Москви!

— Гітлер уже виступав! — відповів натовп.

— Падіа обіцяє проголосити тост за свого друга Франко.

— Хай обидва вип'ють по чарці отрути! — сміялись виборці.

Тоді агітатори Падіа кидались на своїх противників, і на тихій мексіканській землі проливалась кров.

На виборах Падіа зазнав краху і примушений був виїхати в ранчо, на луках якого пасуться його отари. Там, в ідилічній тиші він пише листи своєму другові Франко і п'є текілью.

Мексіку відвідують тисячі туристів. Вони скуповують листя агави і манускрипти на оленячій шкірі, пір'я невідомих птахів і мініатюрні кісточки. За цей утиль мексіканці правлять великі гроші. В Мексіці є майстри, які

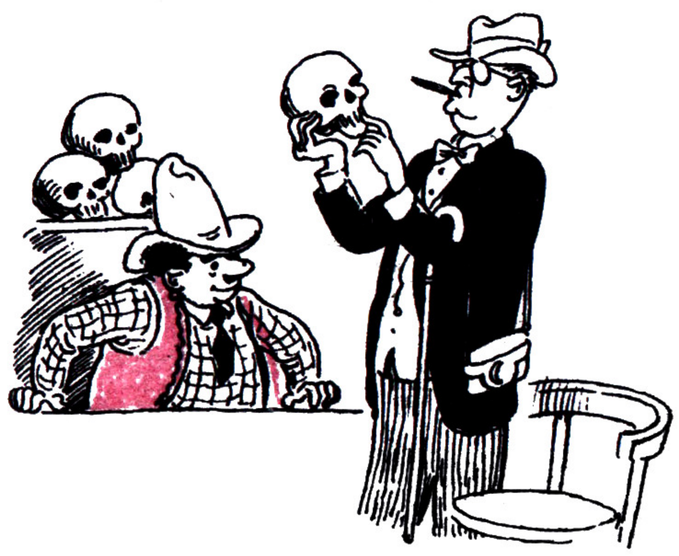

вміють сушити людські черепи, доводячи їх до розміру маленької дині. По країні ходить анекдот: один з таких винахідливих майстрів намагався всучити багатому туристові череп, запевняючи, що це колишня голова Монтесумо молодшого. Ціна — півмільйона доларів. Турист довго розглядав череп, мацав його, стукав пальцем по лобовій кістці, по щелепах, торгувався, не ризикуючи заплатити таку велику суму грошей.

— Тоді купіть ось цей череп,—запропонував майстер. — Він менший і дешевше коштує.

— А це хто?

— Той самий Монтесумо молодший.

Турист недовірливо глянув на продавця.

— Не сумнівайтесь, джентльмен. Це Монтесумо в молодості, а це в ті роки, коли він був проводирем наших предків.

Дозвілля середнього мексіканця досить своєрідне. Бій биків, кіно і футбол — його улюблені видовища.

В кіно не ходять поодинці. І не парами. Лише цілими сім'ями. З родичами, синами й дочками, і навіть з немовлятами. Сеанс триває чотири-п'ять годин. Показують не менше двох повнометражних фільмів, хроніку і видову картину. Немовлята сплять на руках у батьків, а ті жують тортес—перепічки з кукурудзяної муки і вапна і переживають радість і горе героїв фільму.

На футбольні матчі глядачам при вході видають напрокат подушечки. Зручно і приємно сидіти. Місця займаються вже не сім'ями, а цілими косяками. Ось сидить сотня — болільники однієї команди. Поряд півтори сотні — болільники другої команди. Так і чергуються. Футбольне поле огороджене високою сіткою, щоб, бува, болільники не могли проникнути на поле і висловити свої симпатії футболістам. А симпатії іноді сягають високого напруження. Траплялось, що за сигналом ватажка болільники тієї чи іншої команди підпалюють лави і кидають палаючі дошки на поле.

Матч рідко обходиться без мордобою. В хід пускаються стеки, кілки, кулаки і подушечки, взяті напрокат. І знову ллється кров. Для наведення громадського порядку на стадіоні обов'язково чергує пожежна команда. Холодні струми з брандспойтів, як душ Шарко, заспокійливо впливають на забіяк.

Найбільше крові проливають тореадори і матадори. Та достається й бичкам!

— А чи не можна припинити бій биків? — запитав я якось Кантінфляса.

— Не можна, — відповів кумір мексіканців, — в країні спалахне повстання. В першу чергу повстануть постачальники биків. Адже вони позбудуться велетенських баришів.

Можна подумати, що мексіканці кровожерливі. Ні вони досить мирні люди. Навіть під час війни вони зуміли обійтись без крові. У війні з фашистською Німеччиною брала участь єдина мексіканська ескадрилья під назвою «Ескадрон № 201». Після війни ескадрилья повернулась на батьківщину. Її зустрічали з величезною помпою. За три тижні на всіх екранах Мексіки демонструвався фільм «Ескадрон № 201». Льотчики розповідали про свої подвиги над водами Тихого океану. І тоді всі довідались, що ця «героїчна» ескадрилья втратила у війні... шість чоловік.

Один з мексіканських кінорежисерів, приголомшений цією переконливою цифрою, сказав:

— Якби мені дозволили, я поставив би фільм, запозичивши до нього у відомого вашого байкаря назву «Ми орали».

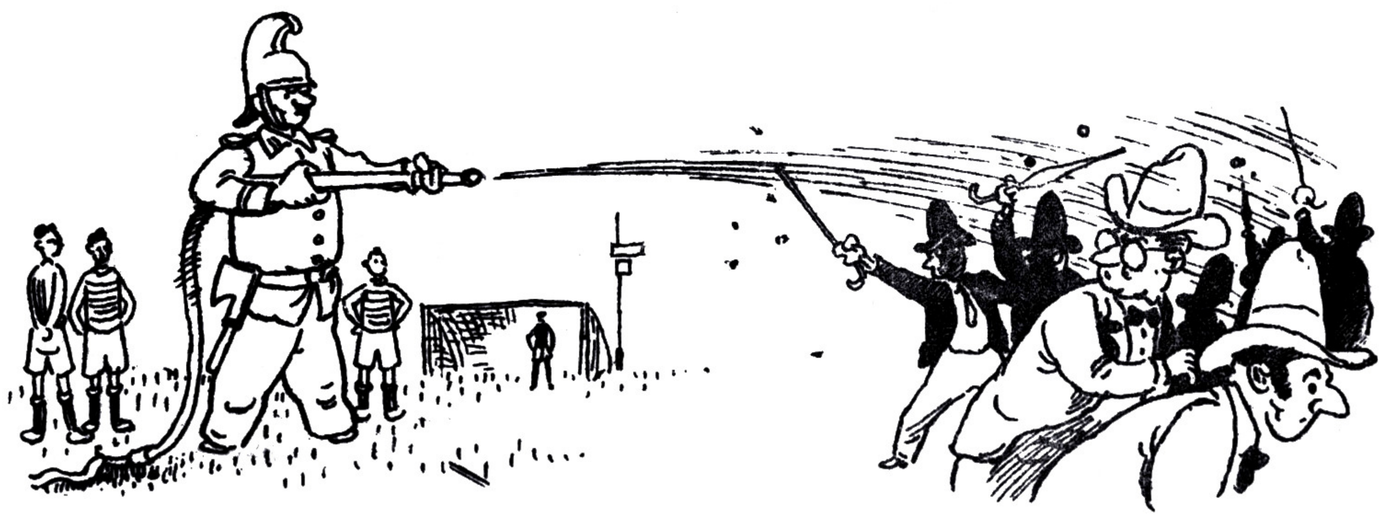

Ілюстрації Бе-Ша

Остап ВИШНЯ

І С П И Т

Взавтра перший день жнив.

А сьогодні ввечері зібралося правління колгоспу разом із колгоспним активом артілі «Зелена нива».

— Ну, хлоп'ята, — почав голова правління Свирид Іванович Просяний, — взавтра, значить, починаємо! Як, товариші бригадири. готові ми, чи ні?

— Та вроді готові! — одгукнулись бригадири.

— Вроді?! Оте мені «вроді»! А як би без «вроді», а по-справжньому?

— Та готові по-справжньому! — одказали бригадири.

— Ну, дивіться! Іспит серйозний! Підіть, хлопці, та ще раз перевірте! Щоб мені колеса в жниварках не скавучали, як голодні цуценята! Щоб не скиглили вони у вас, а привітно лопотіли!

— Лопотітимуть!

— Комбайна з МТС ще нема?

— Під'їздить! Уже біля могили!

— Пошліть когось, щоб сюди його не везли! Хай там біля могили й ночує! Чого його сюди-туди тягати? Біля могили ж його ділянка, — там узавтра й почне! Я сам до нього виїду! Так от: о п'ятій годині щоб усі були на місцях!

— Добре!

— Ну, йдіть, одпочивайте! А коси поклепали? Бо воно хоч і комбайн, хоч і самоскидки й лобогрійки, — а коса—косою!

— Поклепали!

— А грабки в усіх є?

— Є!

— Перевірте ще раз! А за перевесла не забули?

— Ні!

— Ви ж дивіться: в'язать і зразу в п'ятки та в полукіпки! І скиртувать! Як говорили, — незаскиртований хліб, то не зібраний хліб! Та ще раз нагадайте в'язальницям, щоб колоски підгрібали!

— Та знаємо! Говорено ж уже, переговорено!

— Говорено-говорено?! А ти ще раз нагадай! Воно не завадить! Ну, йдіть!

— А ти, Петре, і ти, Михайле, залишіться на хвилинку, — звернувся голова до секретаря парторганізації та до секретаря комсомолу.

Коли всі порозходилися, голова звернувся до секретарів:

— А давайте, товариші, пройдемо по бригадах та ще разок глянемо, щоб не червоніти нам узавтра!

— Ходімо! — одповіли секретарі.

...На ранок загуло на полі в «Зеленій ниві». Почали з жита...

І за якусь годину вже зарябіла житня стерня рясними снопами...

Голова правління «Зеленої ниви» Свирид Іванович Просяний стояв на могилі, дивився на дружну роботу своїх колгоспників і співав собі потихеньку:

Ой, на горі та женці жнуть.
Ой, на горі та женці жнуть...

— Та які ж женці, Свириде Івановичу?! То ж комбайни та жниварки!

— Та то нічого! В тім і сила, що комбайни та жниварки! А ще й косарки ж! У тім сила, що все передбачили, що все до ладу та дружно! Ви прислухайтесь, як самоскидки та лобогрійки лопотять! Не лопотять, а туркочуть! Як горлиці! От і співається! І затанцювалося б, та незручно!

І в колгоспі «Зелені доли» перед жнивами зібрав голова правління, Іван Свиридович Гречаний, засідання правління разом із колгоспним активом.

— Взавтра, значить, товариші, починаємо!

— Починаємо, Іване Свиридовичу!

— Так ви ж дивіться, щоб у мене, як дзвін!

— Точно, Іване Свиридовичу!

— Як у вас там збиральні машини? В порядку?

— «На большой», Іване Свиридовичу!

— Ну, йдіть спать! Та й я ляжу, бо сильно дуже ноги крутить й голова гуде! Ох, і христини ж учора Федора дунула! Ох, і христини! І досі голову на шматки рве! Та взавтра, котрі пораньше встануть, постукайте у вікно! Щоб була часом не затой... не передрімалось!

Назавтра блимнув очима Іван Свиридович Гречаний:

— Котра воно година? — звернувся він до дружини.

— Восьма!

— А чого ж мене не розбудили?! Я ж наказував!

— Та вони стукали, а ти так солодко спав, що я не схотіла будити!

— А в поле виїхали?

— Та з годину тому вирушили!

— Дай квасу!

За якісь 2—3 години Іван Свиридович був уже на полі...

— Чого стоїть лобогрійка?

— Та шестерню заїло!

— Ну, колупай, колупай!

— Та колупаю! Лоб уже ввесь мокрий!

— А ти ж як гадав? Лобогрійка! А ти хочеш, щоб лоб сухий був!? А самоскидка як?

— Здається, нічого! Та он вона на сьомому полі!

— А чого не чуть?

— Не знаю!

Пішов Іван Свиридович до самоскидки.

— Що трапилось? Чого стоїте?

— Сідало одірвалось!

— Ну, й що?

— Ну, мене й скинуло!

— Самоскидка! — сердиться Іван Свиридович. — А чого комбайна не чуть?

— Та не прибув іще з МТС!

— Та я ж казав...

* * *

Свирид Іванович Просяний і жнивував, і скиртував, і молотив, і стерню лущив, і виконував вчасно першу заповідь перед державою.

Івана Свиридовича Гречаного спочатку «лущили» колгоспники, а потім райком партії...

Свирид Іванович Просяний прикидає: чи орден Леніна, чи Трудового Червоного Прапора?

Іван Свиридович Гречаний прикидає: чи зовсім із голів «вилущать», чи тільки «полущать» з попередженням.

Мал. В. Гливенка

ПІД СОНЦЕМ АМЕРИКАНСЬКОЇ ДЕМОКРАТІЇ

... — Відтоді, синку, як ти народився на білий світ, для тебе настали чорні дні.

КОМЕТА ЦЕСЕЛЬСЬКА

На одеському небосхилі з'явилася нова комета... Цесельська,

Не будемо зловживати терпінням читача і перейдемо відразу до суті справи. Одеська газета «Большевистское Знамя» надрукувала замітку «Тепла сімейка в родильному домі». Зміст замітки ясний вже з заголовку. Газета, на підставі листа повара С. Д. Нудельтешель, викрила сімейність, розкрадання продуктів, підлабузництво і атмосферу затиску, яку насадила в лікарні завідуюча і головний лікар Фаїна Степанівна Цесельська.

Факти підтвердились і... через два дні в родильному домі народився наказ: Цесельська зняла з роботи робкора Нудельтешель «как несправившуюся».

Не справилась, як бачите, Нудельтешель з незаконною видачею продуктів завідуючій та її поплічникам!

Щоб остаточно розвіяти цю несподівану і туманну ситуацію, газета через два місяці вмістила фейлетон «Комета і її хвіст». Зміст фейлетона знову-таки ясний із заголовку. У комети — Цесельської виявився всемогутній хвостик в райздоровідділі, міськздороввідділі і навіть у Міністерстві охорони здоров'я УРСР. Робкора Нудельтешель на роботі так і не поновили, а Цесельську не віддали до суду. Про це в фейлетоні говорилося прямо, без всяких туманностей.

І все ж фейлетон не досягнув мети.

Редактор газети «Большевистское Знамя» тов. Усть-Шомушський телеграфував нам: «...дійових заходів з приводу фейлетона «Комета і її хвіст» і досі не вжито. Місцеві організації фейлетона не обговорили. Робкора Нудельтешель на роботі не поновлено».

У Великій Радянській Енциклопедії сказано, що досі були відомі комети Галлея, Бієли і Донаті. Тепер в Одесі з'явилась нова комета — Цесельська!..

В Енциклопедії твердиться, що комета складається з голови, у вигляді туманної плями, і хвоста. Це цілком стосується і до комети — Цесельської.

Як відомо, величезна більшість туманностей помітна лише в телескоп: неозброєним оком їх не побачиш. Та в кометі — Цесельській туманності видні всім і без телескопа.

Чому казнокрад залишився непокараним? Чому постраждав робкор, що викрив казнокрадство? Чому в Одесі не навчились поважати (не лише в День преси!) друковане слово? Чому погано читають вони свою газету і не зважають на критику? Чи не тому, що багато туманностей в кометі — Цесельській?

В Енциклопедії говориться, що «відстань до більшості туманностей настільки велика, що вони рідко піддаються визначенню. Вони вимірюються в усякому разі сотнями і тисячами світлових літ». Одеські організації не можуть, на свій жаль, послатися на цю об'єктивну обставину. Відстань між ними і кометою — Цесельською вимірюється метрами. Розвіяти туман і внести ясність в це абсолютно не туманне діло можна дуже легко. Було о лише бажання...

Є. ВЕСЕНІН

МІКРОФОН ВСЕ ВИТЕРПИТЬ

Мал. О. Козюренка

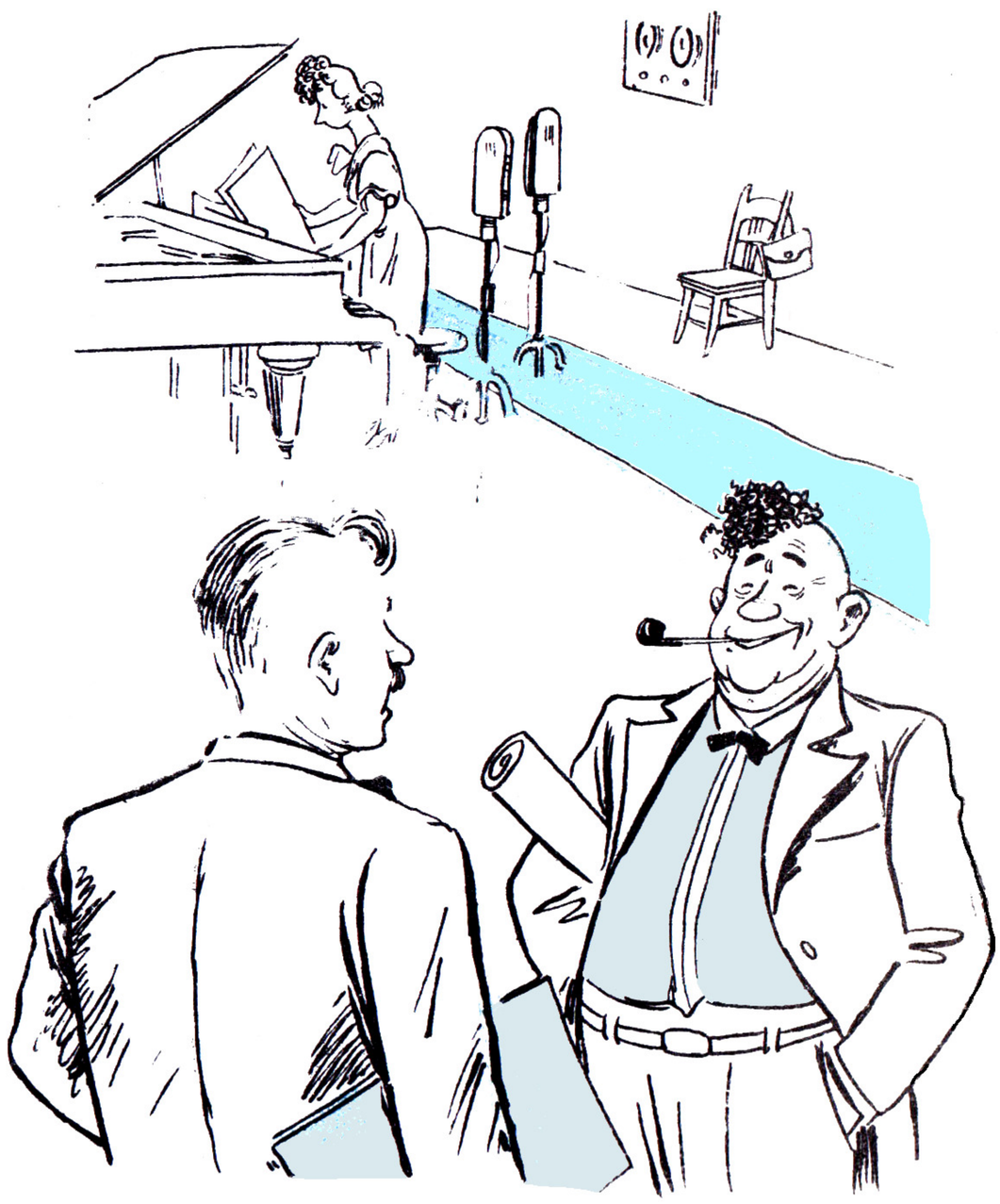

— І ти не червонієш, виступаючи перед публікою з таким репертуаром?!

— А чого мені... Я ж виступаю перед мікрофоном.

ПРО СКРОМНІСТЬ І ГЛУЗД

В Київському театрі російської драми йде п'єса «Хождение по мукам» О. Толстого та О. Литовського (так написано в афішах). Кожен школяр середнього віку знає, що О. Толстой сам написав свою епопею. При чому ж тут О. Литовський? Чого його ім'я стоїть поряд з безсмертним ім'ям автора трилогії? Виявляється, що О. Литовський переробив «Хождение по мукам» для сцени Та чи не скромніше було б так і написати десь в куточку афіші, ніж, всупереч здоровому глузду, приписувати О. Литовського в співавтори О. Толстому?

ЗАРИСОВКИ З НАТУРИ

ЧИНОВНИК І СМЕРТЬ

До Маріупольського ЗАГС'у звернувся один громадянин.

— Чи можна, — спитав він, — зареєструвати народження сина?

— А ви що — сліпий? — відповів реєстратор. — Підіть і прочитайте на дверях.

Громадянин вийшов і прочитав на дверях таку об'яву:

«В зв'язку з місячним звітом ЗАГС не працює. Ніякого прийому немає крім смерті».

ХАЗЯЇН РАЙСПОЖИВСПІЛКИ

У приймальні голови Роздільнянської райспоживспілки (Одеська область) на передньому плані висить лозунг:

«Хай живе хазяїн райспоживспілки товариш Івашко».

Чіп—людина перелітна

Споконвіку знають люди,
Що з найкращого чопа,
Як не бийся, а не буде
Й поганенького стовпа.

Це вже істиною стало.
Але ж є ще диваки,
Їх, на щастя, зовсім мало,
Що міркують навпаки.

Ці продовжують човпити,
Шо з усякого чопа
Можна, все-таки, зробити
Хоч маленького стовпа.

— Що за чіп? — мене спитають,—
Не доводилось чувать.
Де чопів цих виробляють,
З чим оцих чопів їдять?

Чіп за все береться сміло,
В чім не тямить ні телень,
І наикраще, добре діло
Чіп завалить через день.

Проженуть з одного місця, —
Зникне чіп, як та мана...
А за тиждень, чи за місяць
В іншім місці вирина.

То начальником, то помом,
Як не в тресті, то в млині,
То нарешті упраздомом,
То в «Заготсировині».

Чіп сьогодні в Станіславі,
Завтра вже у Тульчині,
Післязавтра — у Полтаві,
В Кременчуці, чи в Ромні,

І коли б шепнуть чопові:
— Їдь послом у Парагвай.
Він сказав би: — Ми готові,
Можна спробувать, давай!

Та, на щастя, знають люди,
Що з найкращого чопа,
Як не бийся, а не буде
Й поганенького стовпа.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

НА ВСІХ ПАРАХ

Мал. Бе-Ша

Вчасний обробіток парів — запорука успішного проведення сівби озимих.

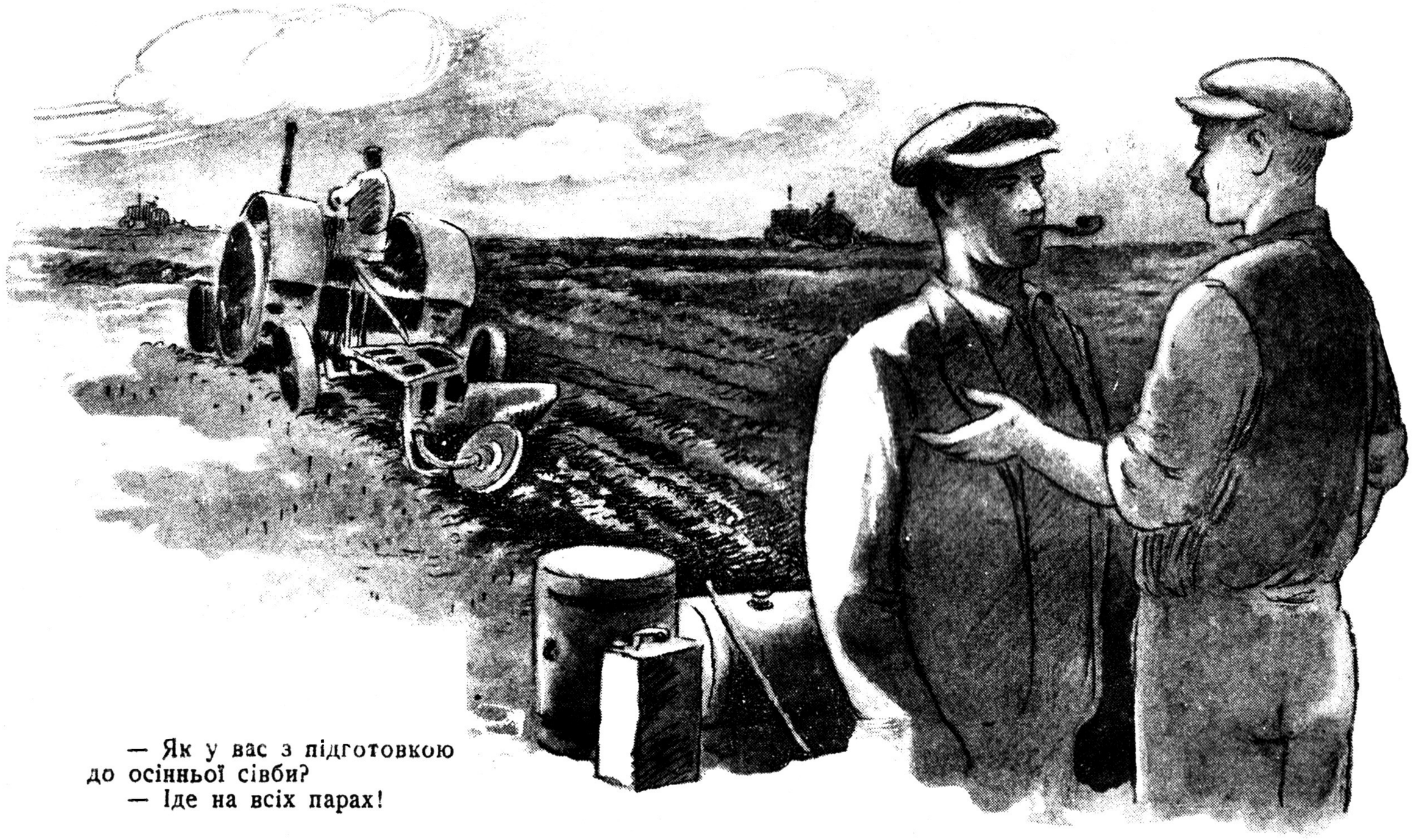

— Як у вас з підготовкою до осінньої сівби?

— Іде на всіх парах!

ГОСТІ ІЗ ШПОЛИ

Приїзд шполянців хвилював багатьох. Це ж не жарт — їхав знаменитий Федір Голопура, голова того самого колгоспу, який так героїчно відбив торік люту посуху, зібрав високий урожай і лише в рахунок додаткової оплати видав колгоспникам 1.300 пудів проса, і Катерина Дяченко їде, семисотенниця, ланкова, буряковод на всю республіку, і директор МТС їде, і ще багато інших.

Шполянці їхали в Ірклії не просто в гості, а для перевірки умови. Іркліївці змагаються із Шполою і вже закінчився перший тур змагання.

— Може, яєшню приготуємо?— невпевнено запитав завгосп у Ривбинцях.

— Ти, може б, ще кандьору наварив для гостей? — розсердився голова колгоспу. — Знайшов чим здивувати? Яєшнею! Ти їм закрути вареники з сметаною та наші полтавські галушки з салом, та смаженю таку, щоб одні пахощі аж з ніг збивали, та...

Цих «та» було так багато, що завгосп лише головою покрутив.

В різних варіаціях обмірковувалось меню і в Старому Коврові, і в Москаленках, і в Скородистому, і в Старому. Пеклось, смажилось, настоювалось на меду, на ягодах, на запашних травах.

Лише на полях підготовка до приїзду гостей давним-давно була закінчена. На ланах зеленіло густе жито, пшениця, ярові культури. Іркліївські колгоспники оточили таким піклуванням посіви, що хай там хто хоче приїздить — не соромно буде показати.

І не тільки родючими ланами пишаються іркліївці. На соковитих придніпровських лугах пасуться ситні отари худоби, ранками конюхи виводять на розминку кровних жеребців, цілими днями дзвенять сокири теслярів на колгоспних новобудовах.

І все-таки черв'ячок сумніву точив душу іркліївців: а чи все зроблено? А що, як шполянці знайдуть щось те, чого ми не помічали, — око в них пильне!

Гості приїхали.

— Драстуйте!

— Драстуйте! Може, попоїсте та підкріпитеся з дороги?

— Воно, звичайно, не вадить. Тільки ми спочатку на господарство хочемо подивитись.

Неспокійні ці шполянці!

І на полях побували, і в польові табори заглянули, і в майстерні, і в клуби, і на ферму, і з людьми розмовляють. У кожного блокнот, олівець. До всього придивляються, все записують, про все розпитують, до всього докопуються...

Коли підсумовували наслідки перевірки, голова Шполянського райвиконкому т. Ткаченко привселюдно сказав:

— З вами, — каже, — інтересно змагатися. Добре господарюєте. Дали ви слово товаришу Сталіну, що зберете по 180 пудів урожаю проса з 2.000 гектарів і 220 пудів кукурудзи з 1.800 гектарів. Бачимо, що обіцянку виконаєте. Посіви у вас хороші.

А Голопура говорить:

— Коли ми їхали до вас, то подумали: чи не прихопити з собою трусики та балетки, щоб вам легше було нас наздоганяти. Та тепер бачимо — на одну лінію вийшли.

— Для себе притримайте — пригодяться!— гукнув хтось із іркліївців.

Товариш Ткаченко подивився у свій блокнот і заговорив про недоліки:

— До жнив слабо готуєтесь — раз! У нас на цій ділянці куди більше зроблено. Масово-політична робота кульгає — два! А без неї, самі знаєте, важко рухатись вперед.

І пішов наступ на іркліївців такий, що декому з присутніх в залі душно стало.

— Бачили ми, — кажуть шполянці, — в колгоспі імені Леніна польовий табір. Так вирішили прислати туди кількох своїх жінок, щоб хату вимазали, бо, напевно, голові колгоспу т. Сависько ніколи про це подумати.

— Були ми і в Москаленках, в клубі. Такого клубу в нашому районі не знайдете: і приміщення добре, і молоді багато, два колгоспи в селі, а в клубі, наче в степу — порожньо.

Директор Шполянської МТС Кахно сказав:

— Мені, — каже, — просто охота повчитися у директора вашої МТС т. Гайші. Він на всі плуги передплужники виготовив, всі комбайни вже відремонтував...

А Голопура зауважує:

— Комбайни — добре. Та от про серпи і коси в районі забули.

Хазяйновитий, причіпливий народ шполянці, але не гордий!

Катерина Дяченко розповіла, що вона зробила для того, щоб виростити високий урожай. За нею вийшла на трибуну молода ланкова із Пищиків — Марія Метько — і каже:

— Вважатиму за щастя, якщо ви, товаришко Дяченко, приймете мій виклик. Тільки, щоб потім не ображались, коли я вас із своєю комсомольською ланкою візьму та й залишу позаду.

— Виклик приймаю, — посміхнулась Дяченко, — і бажаю удачі.

Збори закінчились. Шполянці запросили до себе на осінь делегацію колгоспників Іркліївського району.

— Щасливо провести жнива! — побажали їм на прощання іркліївці.

— До скорої зустрічі на першому місці в республіці! — відповіли шполянці.

Олексій ПОДЧЕКАЄВ,
спеціальний кореспондент Перця.

Іркліївський район,
Полтавська область.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Київ Перцю

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Давно вже не чути міліції в нашому районі. Зникла вона, чи спить — не знаємо. Але злодіям у нас живеться прибутково й безкарно. Там, дивись, курей покрадуть, там коні або корову виведуть, там хату обікрадуть. А оце недавно злодії нанесли візит самому начальникові міліції т. Видельникову — обчистили його квартиру до цурки. Не було ще такого випадку, щоб упіймали в нас злодія. Та й хто ж їх ловитиме, коли міліція невідомо де й поділась!

В. ТИХИЙ

Попельня,
Житомирської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Як треба поступити з працівником Кахівської нафтобази, який викрив розбазарювання двох тонн гасу? Скажеш, преміювати? Винести подяку? Може, й так. Але я б задовольнився й тим, якщо б мені сказали: «Правильно, товаришу, робиш, що бережеш державне майно, як зіницю ока!» Але мені цього не сказали, а... зняли з роботи. Зробив це директор нафтобази Писарєв, коли я був у відпустці. Зробив тому, що саме його та начальника охорони Ралка я викрив у незаконній продажі 2 тонни гасу. І хоч справу про це ось уже півроку розслідує районний прокурор т. Мазуренко, але директор Писарєв і начальник охорони Ралко продовжують хазяйнувати на базі, а я... добиватися поновлення на роботі. Хоч насправді б мусило бути навпаки: я — працювати на базі, а директор Писарєв та начальник охорони Ралко—відповідати перед судом за розбазарювання державного майна.

Д. ПАТУЛЯ

Херсонська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Збори уповноважених пайовиків Куйбишевського сільського споживчого товариства визнали роботу правління на чолі з т. Алтуховою незадовільною та обрали нове правління і його головою інваліда Вітчизняної війни т. Фуртатова На зборах був присутній уповноважений райспоживспілки т. Миколаєнко.

Раптом об 11 годині вечора до Куйбишевки спішно прибули: третій секретар райкому КП(б)У т. Фомін, заврайторгвідділу т. Древицький і голова райспоживспілки т. Тарасенко. На вузькому засіданні нового правління ССТ вони одноголосно заявили, що скасовують постанову загальних зборів уповноважених і примусили правління кооптувати до свого складу провалену абсолютною більшістю голосів (67 проти 2) т. Алтухову.

Пайовиків цікавить, в якій ролі виступатиме тепер т. Алтухова, яка вже раз провалила роботу ССТ? Провалюватиме вдруге?

ПРОДАН, ФОМІН, ЖАК,
пайовики ССТ.

Єланецький район,
Миколаївської області.

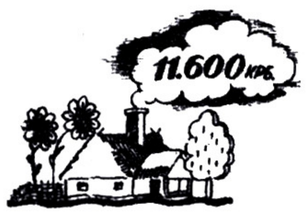

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Розкажу тобі історію про те, як у нас вилетіло в трубу 11.600 крб. Одержали ми листа від Київського міськкому художників. Так і так, мовляв, пише звідтіль т. Ткач, — ви нам 11.600 крб., ми вам — декорації для клубної сцени. Підходяща штука — вирішили ми й послали гроші. А через 4 місяці одержали краєвиди старого села XVIII—XIX сторіччя. Що за причина? — думаємо. Невже київські художники сучасного колгоспного села не бачили, що малюють краєвиди часів Котляревського? Та як малюють! Почали ми розвішувати ті «шляхи Полтавські» і геть чисто вбралися в синьку. Ледве пообмивалися. А за 2—3 тижні декорації облупилися й стали схожі на полинялу вибійку. Дивимося ми тепер на витвір Київського міськкому художників та й думку гадаємо. За віщо він зідрав з нас 11.600 крб.?

Я. ЗАХАРЧЕНКО,

районний інспектор культосвітньої роботи.

с. Петрове,
Кіровоградської області.

ШАХТАРСЬКА-ЖАРТІВЛИВА

В нас, на шахті «Зміна»
Був такий хлопчина, —
Не хотів він знатись з обушком.
До гульні охочий,
А в забій — не хоче
(У конторі був рахівником).

Полюбив він Клаву,
Ту, що кріпить лаву...
Так влюбився згодом,
Що за нею згоден
Хоч під землю, каже, йти пішком.

А вона для жарту:
— Що ж, спускайся в шахту,
Якщо, каже, думаєш любить!..
Подивилась смішно,
Усміхнулась ніжно
Та й сідає з шахтарями в кліть.

Став він, землю топче...
— Ну сідай же, хлопче!..
Блиснув зір в хлопчини,
Приєднавсь до зміни
Та й спустився в шахту вугіль бить.

Дні ішли за днями...
Славними ділами
Прославляють хлопці свій Донбас.

— Здраствуй, рідна лава!
Йде про хлопця слава, —
Кращий він тепер відбійник в нас.

Заздрять всі хлопчині
По такій причині...
Скоро в них весілля,
Скоро новосілля, —
Грай весілля, хлопче! В добрий час!

Іван НЕХОДА

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

В Перці № 5 був вміщений фейлетон «Як Мороза покарали».

Виконком Чернігівської обласної Ради депутатів трудящих повідомив редакцію, що факти порушень Морозом Статуту сільськогосподарської артілі ствердилися.

Мороз знятий з посади голови виконкому Тур'янської сільради.

ГОЛОВОЛОМКА

Мал. М. Огнівцева

Закордонні моди мала
Ця дівчина за зразок
І від них не відступала
У зачісці ні на крок.

Ще для неї кінозірка
З кадрів імпортних картин
Завжди правила за мірку,
За останніх мод аршин.

Під субретку й примадонну
Підроблялась так і сяк,
Та зачіска закордонна
Їй не личила ніяк.

Як вона не мудрувала,
Скромна їй зачіска ця,
Як ви бачите, припала
Саме-саме до лиця.

Дмитро БІЛОУС

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), **О. Михалевич. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-65-56, дод. 34.**
Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (119) (на укр. языке). Підписано до друку 4.VII. — 1947 р. Стат формат 72х105 см. 1 друк. арк.
Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 02056 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1849. **Тираж 50.000.**

Мал. О. Козюренка

АКУЛИ АМЕРИКИ

Америкою правлять 60 мільярдевів.

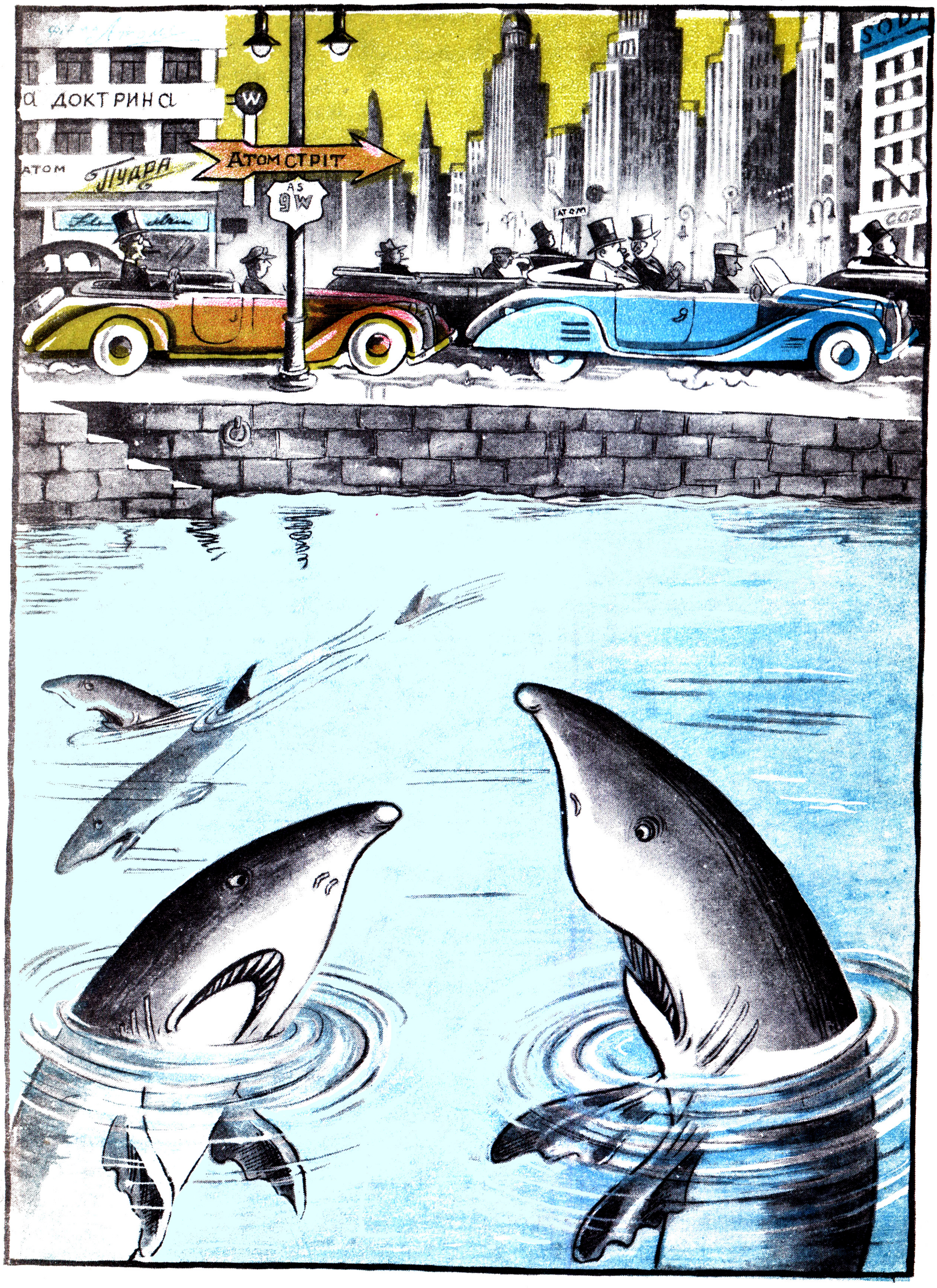

— Ото акули, а ми що — тюлька!